

Paleontolog, geolog a ochránce přírody Václav Ziegler osmdesátiletý

V letošním roce oslavil kulaté narozeniny doc. RNDr. Václav Ziegler, CSc. (narozen 22. září 1944), u nás i ve světě známý jako paleontolog, ale také ochránce přírody a vysokoškolský pedagog. Působil na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (1995–2007) a vychoval 12 ročníků učitelů biologie, geologie a přírodopisu. Je známý i jako didaktik geologie a pracoval v bývalém Pedagogickém centru Praha jako geolog, mineralog a paleontolog. Popularizuje geologii a paleontologii, napsal několik knih, i pro děti, a geologických vycházek po Praze, Českém ráji i po Čechách. Vystudoval Přírodovědeckou fakultu UK a poté se věnoval studiu serpulidních červů (kroužkovců, mnohoštětinatců s vápnitou rourkou) a plžů z české křídové pánve, které zhodnotil v několika monografiích. Pracoval v různých muzeích, jako profesionál i dobrovolný pracovník státní ochrany přírody, ve Vodních stavbách, na uranu na Příbrami, a patří mezi „otce zakladatele“ českých geoparků, zejména Geoparku UNESCO Český ráj. Nyní je v penzi, ale stále se věnuje paleontologii, tvorbě naučných stezek a popularizaci vědy a je spolupracovníkem České geologické služby jako editor a recenzent časopisu Zprávy o geologických výzkumech. Je také spolupracovníkem novin a časopisů, pro které píše články o přírodě, památkách i věcech nadpřirozených. S panem docentem se známe od ledna 1995, kdy začal přednášet mineralogii a všeobecnou geologii našim kruhům studentů učitelství a probací biologie-chemie a biologie-rodinná výchova. Václav nás bral hodně do terénu a jsme mu vděční za to, že v nás probudil ještě větší lásku k přírodě, zejména té neživé.

Václave, pocházíš z Peček, který z tvých učitelů tě nejvíce ovlivnil?

V Pečkách jsem chodil do osmileté střední školy (OSS), kterou jsme nazývali „pečec-kou univerzitou“. V ní jsem získával své první poznatky o přírodě, i když většinu

poznatků jsem se dozvídal četbou knih a velmi na mne zapůsobil i film Cesta do pravěku. V těch 50. letech bylo knih o pravěku Země dost a zejména knihy Štorchovy, Augustovy, Boučkovy či Obručevova. Plutonie mi daly nahlédnout na okraj vědy,

1 Václav Ziegler v Chlupáčově muzeu historie Země na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy (prosinec 2009)

2 Zkamenělina roku 2024 – amonit *Mammites nodosoides*, pokousaný od křídového mořského plaza mosasaura. Na amonitovi lze pěkně vidět stopy po jeho kuželovitých zubech. Zkamenělinu roku 2024 vyhlásili prof. Martin Košťák společně s doc. Zieglerem v březnu 2024. Foto M. Mazuch a M. Košťák (obr. 1 a 2)

kteří se říká paleontologie. Tatínek mě v mém zájmu podporoval, a když zemřel, to mi bylo 12 let, mé kroky směřovaly do muzea v Poděbradech a do Národního muzea v Praze, kde jsem se setkal už s opravdovými odborníky na přírodu i geologii. Mám-li někoho jmenovat, tak to byli pánové Šachl a Šebek v Poděbradech a pracovníci paleontologického oddělení Národního muzea.

Z paní a pánů učitelů, kteří mi dali dobré základy českého jazyka, dějepisu, přírodních věd, matematiky i cizích jazyků, vzpomínám velmi na paní učitelky Hosovou, Pražákovou a naši mladou fyzikářku Černickou a na pány učitele Kysilku, Němečka, Kohouta, Havrdu a Potměšila i pana katechetu Nováka, který nás učil biblický dějepis a zeměpis. Z dob jedenáctiletý pak na paní prof. Kovářovou, prof. Rybáře a učitele chemie Loskota a také zednického pana mistra Strejčka, který mě naučil vážit si fyzické práce. Do určité míry mně byli všichni ti dobří lidé vzorem.

Kdo tě přivedl ke sbírání zkamenělin v okolních křídových lokalitách?

Po pravdě řečeno, byl to můj zájem o přírodu, zvědavost i zvidavost, četba knih, mezi kterými nechyběly průvodce po nalezištích zkamenělin a nerostů. Jedno z prvních míst, kde jsem sbíral křídové zkameněliny, byl Němečkův lom ve Velimi, kam mě nasměřovali pan doktor Vlastislav Zázvorka a pan Jaroslav Petrbok. A pak už to šlo samo. Často mě na výpravách doprovázeli kamarádi z Peček, kteří se nejdříve stali nedobrovolnými záchranáři, když jsem se svou všetečností dostal do míst, odkud jsem nemohl ani nahoru, ani dolů, ani doprava a ani doleva. Velmi mě také podporoval ředitel poděbradského muzea pan Svatopluk Šebek. První kameny, tedy valouny nerostů a hornin, jsem však sbíral již předtím v pískovných a výkopech v Pečkách a okolí. Tady jsem se poprvé seznámil s acháty, jaspisy a křišťály, aniž bych tušil, že se jednou dostanu do jejich království – do Českého ráje – a že v něm budu pracovat

pět nesmazatelných a nejkrásnějších let mého života.

Co bys doporučil mladým paleontologům, kdy začít?

Co doporučit? Aby začali hned, jak zjistí, že je nerosty, horniny a zkameněliny okouzlují. Aby hodně četli, vzdělávali se, učili se mnohé věci nazpaměť, neboť bez toho nic nevymyslí, aby byli pilní a vytrvalí a pracovití, aby se dovedli radovat ze sebemenšího úspěchu, nedali na neúspěchy, kterých je v životě víc než úspěchů, a byli usměvaví, laskaví a vlídní k svému okolí, i když to nad nimi bude lámat hůl. A milovali život, mír a klid, protože to jsou věci, které každý člověk potřebuje, a odmítali nenávisť a závist, které člověka sraží do propasti.

Nejdříve jsi vystudoval osmiletou střední školu v Pečkách a pak jedenáctiletku v Českém Brodě, proč ne v Kolíně?

To bylo proto, že jsem původně dělal přijímací zkoušky na geologickou průmyslovku do Příbrami, kam jsem nebyl přijat, i když jsem zkoušku úspěšně složil, pro nadbytek uchazečů (tehdy platila tzv. směrná čísla), a v Kolíně i v Poděbradech, když jsem vyjádření o nepřijetí dostal, byly třídy už naplněny, místo zbývalo jen v Českém Brodě. Nelituji toho, měl jsem možnost tam potkat jednak výborné učitele a jednak mnohého dobrého spolužáka a prima spolužačky. I svou budoucí ženu. První.

Jak se změnila příroda v okolí Peček?

Napsat, že hodně, by bylo slabé slovo. Ale to, co vidíme dětskýma očima, se nám zdá vždycky velkolepé a změny, které nastávají, jsou nezbytné, protože nic v našich životech není udržitelné, to si musíme uvědomit, a ne poslouchat „plácání nevědomých“. Biotopy v našem okolí se mění ze dne na den, aniž bychom to přímo pozorovali. A za nějaký čas vidíme celek. Ano, příroda se změnila. Místo mozaiky polí na nás „kouká“ žlutá barva květů řepky a tam, kde se dříve pěstovala pšenice nebo sladovnický ječmen, jsou pole bobů či jetele. Zmizely tůně a zaplavené louky a místo toho je vodní nádrž, které se říká rybník, mizí i park, který jsme jako děti školou povinně vysazovali a hlídaly, aby nám někteří neřezali smrčky na své Vánoce. Někde místo polí vyrostly rodinné domky se zahradami a místo koroptví a křepelek a zajíců jsou tady ptáci zahrad, přibylí ježci, je spousta krtků i potkani se množí a objevila se i lasička a také tchoř je tu doma. Ale dětství je dětství a můžeme jenom vzpomínat na Ďolíček, kam jsme se chodili jako děti koupat, a na zatopenou Benešovu louku, kde jsme chytali do rukou potápničky i žáby, abychom je zase pustili.

Kdo tě přivedl ke studiu geologie?

Můj vlastní zájem, tvrdohlavost a pochopení mých rodičů a učitelů. Díky jim za vše!

Na které vysokoškolské pedagogy nejraději vzpomínáš?

Na všechny. A to myslím vážně. Každý nám dal do života to, co bylo třeba. A s láskou vzpomínám na jejich exkurze – to byla škola! Pravá škola geologie. Jsem hrdý na to, že jsem byl a dosud jsem žákem Kettnerovým, Kodymovým, Augustovým, Špinarovým, Čepkovým, Němejcovým, Pokorného, Štem-

prokové, Kukalové, profesorů Hejtmána, Konty, Nováka, Rosta, Fediuka, Wachtle i Mazáka, Hůrky, Černého a dalších. S úctou také vzpomínám na katedrového technika pana Karla Havlatu, kterého jsem si „vyvolil“ za náhradního tatínka a který mne zaučil i v umění řezat kameny a hledat je v lomech a na polích v Českém ráji a Podkrkonoší. Jak se mi to pak hodilo, když jsem byl pracovníkem turnovského muzea.

V Oboře u Skalice nad Svitavou jste s Jarmilou Kukalovou hledali zkamenělý hmyz. Jak dlouho vám to trvalo?

Na expedice do Jabloňan, u nichž se lokalita Oboře nacházela, jsem jezdil od r. 1962 do r. 1965. Vedoucí byla paní doc. Kukalová. Spolu s námi tam byla i Olga Nekvasilová, manželé Havlatovi a mnozí studenti a později i sem tam nějaká studentka paleontologie. Byly to krásné roky, spojené s tramvají, ve které spala děvčata. My kluci jsme spali na půdě na seně buď u Zachovalů, nebo u Alexů v Jabloňanech. A nebyly to jen výkopy a hledání hmyzu pomocí lup. Byly to i práce zednické, tesařské, truhlářské (ba i umělecko-truhlářské). Já osobně jsem měl také na starosti finance i vaření a kroniku expedice, kterou dodnes vlastním.

Jakých dalších výkopů ses ještě u nás a v cizině zúčastnil?

Dalo by se říci, že mnohých. Ať už to bylo na křídových příbojových lokalitách na Kolínsku a Kutnohorsku, nebo v křídě a permu Českého ráje a Podkrkonoší, na mineralogických lokalitách na Kozákově a v jeho okolí, na Vlčí hoře u Černošína, u Holýšova, v Bozkovských jeskyních a na výkopu plynovodu Družba u Korycan, i na některých dinosaurích lokalitách v cizině. Také jsem byl při nálezů úlomku kosti českého dinosaura, zkamenělin středního turonu, a to nejen v Českém ráji a v poděbradském Polabí, ale i u některých archeologických nálezů v okolí Peček.

Je o tobě známo, že jsi zachránil kostel v Dobřichově. Jak se to mohlo v době socialismu stát?

Docela jednoduše. Ostatně jsem byl i u záchran dalších kostelů, kostelíků a kaplí. Z pozice ředitele památkové péče jsem měl

3 Václav Ziegler při promoci v r. 1966, blahopřeje mu promotor prof. Bohuslav Hejtmán. Foto z archivu V. Zieglera

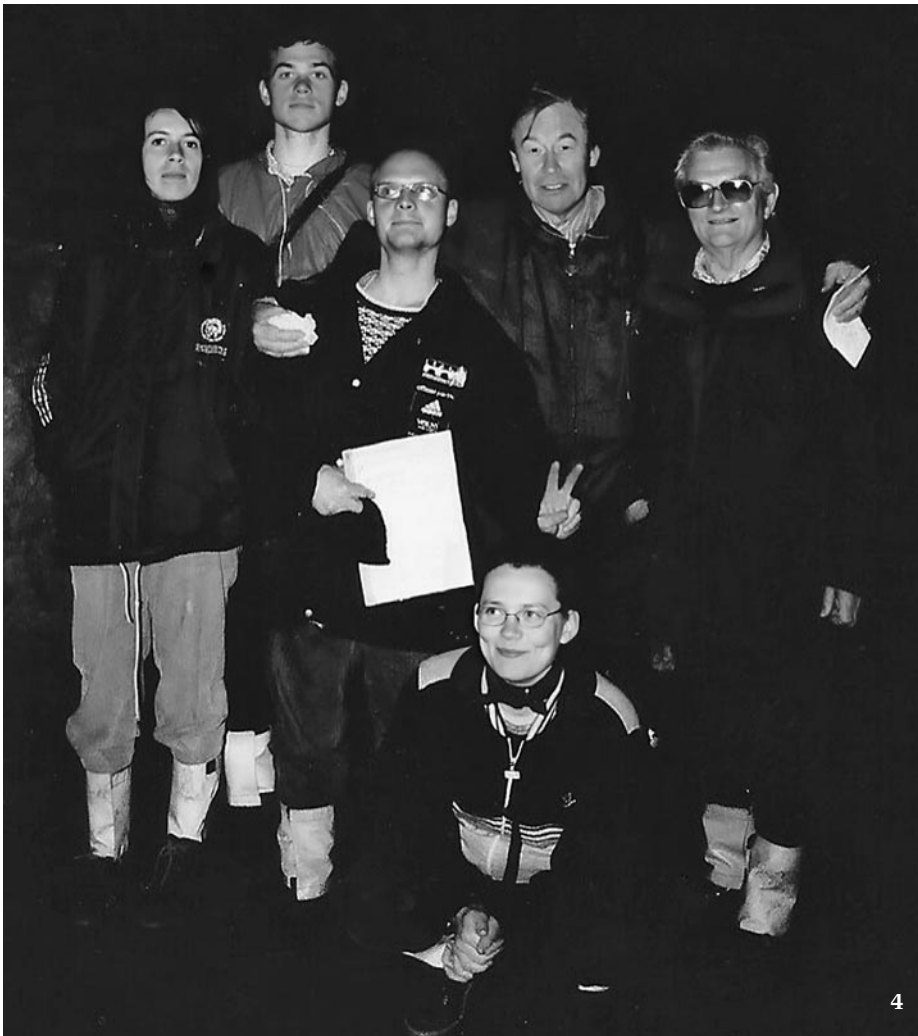
4 S autorem medailonu Tomášem Kočím (třetí zleva) a s amatérským speleologem a geomorfologem Jiřím Kopeckým z Broumova (vpravo) v jeskyni ve Švábské Juře při týdenní exkurzi v Německu v dubnu až květnu 2002, se studenty učitelského oboru aprobace biologie-chemie Terezií Hirtovou (vlevo) a Pavlem Vávrou (druhý zleva) a tehdejší doktorandkou paleontologie Janou Nedomovou z PřF UK (sedící). Z archivu T. Kočího

5 Serpulidní červ druhu *Pyrgopolon ziegleri* z příbojové lokality Kaňk Na Vrších, pojmenovaný v r. 2010 na počest V. Zieglera. Foto T. Kočí

možnost přidělit určité sumy peněz na záchranu významných památek, a to kostel v Dobřichově bezesporu je. Jeho základy pocházejí z doby sv. Vojtěcha. A nějaké jednání s nadřízenými mě nemohlo překvapit. Měl jsem nastudováno. Fakta a vědomosti mi vždy pomohly. Ještě po letech, když jsem se v hospodě potkal s bývalým předsedou Krajského národního výboru, říkal mi, že jsem mu to vždy dobře vysvětlil a jemu nezbývalo než souhlasit. Ono zprofanované „Učit se, učit se, učit se!“ není zase tak špatné a místo fotografie státníka by ve třídě mělo být toto heslo. Ať už ho řekl kdokoli.

Také jsi vyhledával chráněné krajinné oblasti. Na které jsi nejvíce hrdý?

Podílel jsem se významně na vyhlášení chráněných krajinných oblastí Kokořínsko, Krivoklátsko, Blaník a Broumovsko i na rozšíření CHKO Český ráj. Začátkem 90. let jsem podal i návrh na CHKO Brdy, a i když se potom myšlenky chopili jiní a dovedli ji do konce, hřeje mě vědomí, že jsem byl mezi prvními, koho to napadlo. Stejně tak by byla i CHKO Doupovské hory. Škoda jen, že se mi nepovedlo protlačit CHKO Střední Polabí, kraj mezi Kolínem a Lysou nad Labem, doba po r. 1990 už tomu nepřála, návrh zamítl sám pan ministr. Zato jsem stál u zrodu Geoparku UNESCO Český ráj, pro který pracuji dodnes, a některých dalších geoparků. Částečně jde ještě o Broumovsko a Český kras,

4

i když právě zde jsem se s vděkem příliš nesetkal. A trochu jsem pomáhal v kraji blanických rytířů. Řekl bych ještě, že jsem stál u zrodu i dalších, maloplošných zvláště chráněných území. A těch bylo hodně. A hrdý? Spíše bych řekl, že jsem rád, že jsou, jsou všechny potřebné a přírodně zajímavé a důležité.

Jak ses dostal k činnosti na Pedagogické fakultě UK?

Konkurzem a trochu i tím, že jsem tam byl známý. V době studia, v letech 1963–66, jsem vykonával pomocnou vědeckou sílu (pomvěda) panu prof. Bedřichu Boučkovi, když jsem tam docházel z mateřské Přírodovědecké fakulty, a to za plat 200 Kč za měsíc. Bylo to dobré přilepšení ke studentskému životu. Tam jsem se poznal s Vladimírem Habětínem. V 70. letech jsem vedl v Čelákovících při Domě mládeže geologický kroužek a účastnil se jako komisař soutěží studentů, přitom jsem se seznámil s některými tehdejšími pracovníky katedry biologie a geologie Pedagogické fakulty. Když kolega Habětín zemřel a na fakultě se obnovovala katedra přírodních věd, bylo mi místo nabídnuto.

Je pravda, že jsi učil nějakou dobu bez nároku na plat?

Na Pedagogické fakultě jsem pak učil jeden podzimní a jeden letní semestr zadarmo, neboť tehdy jsem ještě vedl Ochranu přírody hl. města Prahy, a byl jsem tak finančně zabezpečen. I na tento, pracovní nejdělsí úsek svého života velmi rád vzpomínám.

Jsi znám i jako geolog, který spolupracoval s Pedagogickým centrem Praha.

Přednášel jsem a lektoroval na pedagogických centrech nejen v Praze, ale i ve středních Čechách a v Hradci Králové, kde jsem na Pedagogické fakultě jeden semestr přednášel, také zadarmo, jako záskok za nemocnou vyučující, mineralogii. Tehdy jsem pracoval v Muzeu Českého ráje v Turnově. S učiteli byla výborná spolupráce. Rád vzpomínám na přednášky i exkurze, stejně jako na exkurze pro školy a na své tři kroužky geologie, z nichž vzešlo několik vysokoškolských profesorů a docentů a vedoucích pracovníků v geologické praxi.

5

Jako filatelista ses podílel i na návrzích známek s geologickou či paleontologickou a mineralogickou tematikou.

Známky sbírám od druhé třídy. Sbíral je můj tatínek a také jeden soused z našeho domu, kterému jsem říkal „dědečku“. Tatínek měl různé známky, mezi nimi i holandské. Na jedné byly na ultramarínově modrém pozadí dvě bílé labutě. Ta známka není vzácná, ale mně, jako malému klukovi, se velmi líbila. To byl můj filatelistický začátek, který vyvrcholil sbíráním známek starého Německa a výstavní činností. Nyní jsem členem Klubu Fauna – Flóra Svazu českých filatelistů a působím, jak říkají mí kolegové, jako ideový člen, který vymýšlí různé náměty. Stojím za několika soukromými vydáními s tematikou geologie, mineralogie, paleontologie a zoologie. Kdysi jsem byl redaktorem časopisu s tímto zaměřením a mým dílkem byl i katalog s paleontologickými náměty na známkách celého světa.

Jaké další aktivity tě poji s paleontologií? Prý jsi vyhlásil zkamenělinu roku 2024. Proč jste vybrali s prof. Martinem Košťákem právě tento druh? Od jakého roku zkameněliny roku vyhlašuješ?

Úvaha, že máme ptáka roku, obojživelníka roku i minerál roku mě v minulých letech vedla k tomu, že v r. 2023 jsem požádal našeho předsedu filatelistického klubu, abychom alespoň my, filatelisti, vyhlásili také zkamenělinu roku. Stal se jí kambrikový trilobit na kresbě kolegy Radko Šariče. Kresba se totiž tiskne lépe. Avšak bylo nám pro příště doporučeno, aby to byla konkrétní zkamenělina. A tak jsem se obrátil na kolegu Košťáka, aby mi navrhl křídového hlavoňožece amonita. Navrhl amonita *Mammites nodosoides*, kousnutého nějakým mosasaurem (obr. 2). A byla zkamenělina r. 2024. Nyní už přemýšlím o zkamenělině pro rok 2025. Ale musím se opět poradit s odborníky. Uvažuji i o sérii známek se zkamenělinami, které by vydala Česká pošta. Uvidíme, jak má jednání s ní dopadnou.

Při životním jubileu člověk bilancuje. Jaký je tvůj paleontologický a geologický sen, co bys rád ještě napsal a vybádal? Na čem jsi v poslední době pracoval?

Nerad bilancuji. Takových bilancí jsem napsal za život mnoho a nikdo je nečetl. Jestli jsem byl dobrý, to ukazuje má práce a jiní to musejí posoudit. Měl jsem kdysi sen, že bych chtěl být jako pan prof. Josef Augusta a psát poutavé příběhy o pravěku tak, aby nadchly. Částečně se mi to splnilo. Rád bych ještě dal k publikaci své již napsané paleontologické články. Což znamená je upravit, aby byly publikovatelné, ale protože už mám své roky, jde mi všechno nějak pomaleji. Ale věřím, že to dokážu.

Kromě vědeckých článků o serpulidech a křídových gastropodech bych byl rád, kdyby se mi poštěstilo najít vydavatele pro má měsíční povídky a „encyklyky“, co píšu pro kamarády. Mnozí po tom touží a já bych jim rád udělal radost. Velmi si vážím i toho, že jsem čestným občanem svého rodného města a Turnova, kde jsem pracoval.

Co bys vzkázal budoucím paleontologům aneb co bys dnes dělal jinak?

Paleontologie je živá a rychle se rozvíjející věda. Vím, že kdybych byl mladší, musel

bych se novým trendům přizpůsobit. Ale rozhodně bych neseděl jen u počítače a stejně jako za svého mládí a let středních bych často vycházel do terénu kopat. To vím určitě, protože dělat něco jen od stolu není možné. A to je vzkaz i dnešním a budoucím paleontologům.

Jaký byl tvůj nejzajímavější nález?

Kromě onoho kousku českého dinosaura šlo asi o nález zlatého plíšku na staré haldě u Roudného v době, kdy jsme s kolegy připravovali vyhlášení CHKO Blaník. Věřím, že můj patron, po kterém mám jméno, mou práci ocenil a moc mu za to děkuji.

Kterou z chráněných krajinných oblastí u nás máš nejraději a proč?

Tu nejstarší – Český ráj. Je krásná a milá, protože jsem ji poznával mlád, kdy člověk nejvíce vnímá okolí a kdy jsem v ní potkal nejvíce svých lásek od své práce přes kameny až po lidi. A všem jim vděčím za mnohé. Ano, miluji v Čechách jeden kraj, na který se vždy rád rozvzpomenu, miluji v Čechách jeden kraj, má krásné jméno – Český ráj, tam krása ukryta je do kamenů...

Co bys doporučil pro zlepšení výuky a zájmu o geologické vědy u nás, nezdá se ti, že zájem o ně na základních školách upadá? Na gymnáziích se nevyučuje dnes geologie vůbec.

Žel, tak to vypadá, když o výuce na školách rozhodují ti, kteří o tom moc nevědí a sami se podvědomě vyhýbají vědomostem z oblasti, kterým nerozumějí. Není tak úplně pravda, že zájem o výuku geologie na základních školách upadá. Souvisí to s tím, kdo geologii učí. Paní učitelky a páni učitelé, kteří oboru alespoň trochu rozumějí a jsou pro něj zapálení, jsou schopni nadchnout i žáky. Znáám řadu takových a většinou jsou mezi nimi ti, kteří „neprošli“ mou přípravou. Zatraktivnění výuky spočívá v tom, že se pracuje s materiálem, s pomůckami a chodí se ven, kde se žáci daleko lépe seznámí s geologií. Vždyť je to pevný základ přírody, bez kterého se neobejdou mikroorganismy, rostliny a živočichové, k nimž patří i člověk. A nemusíme pořád jen zdůrazňovat užitek, čili co z toho plyne za bohatství. A to se týká i středního stupně výuky. Prosazujeme do škol věci, které tam nepatří, a tím omezujeme výuku především přírodních věd, přičemž bez pochopení jejich zákonitostí si nemůžeme představit náš život. Ovšem, soudě podle toho, kolik studentů se pak hlásí na geologické obory, je o tuto vědu zájem. I to by si mohli pánové a dámy, kteří o výuce na základních a středních školách rozhodují, uvědomit. Co jsem se toho už napsal, stejně jako o ochraně přírody, a pochopení jsem našel pouze u jednoho politika z nejmenované tzv. pravicové strany, který byl ale

krátce nato z té strany i politické kariéry odejít. Připadám si v tom úsilí často jako don Quijote českého školství. A ty „blbě“ větrné mlýny se stále točí a točí.

Co tě v současné době těší a naplňuje?

Má rodina a přátelé, se kterými souzním. A také psaní článků o české přírodě, krajině, historii a bytostech, které krajinu naplňují životem, krásou a láskou. Některé ty články vycházejí, některé možná vyjdou, některé zůstanou „v šuplíku“. A abych nezapomněl, i takové drobné radosti, jako jsou stále méně časté výlety do přírody a krajiny, má domácí zvířata a sbírání známek, pohledů i náhodných nálezů a setkání.

Václave, děkuji ti za rozhovor a přeji ti hodně zdraví a sílu do dalších let.

Zdraví si opravdu moc přeji. Vždyť, kolik ještě let mi zbývá? Nevím a je to dobře. Podle toho se také snažím žít. I já děkuji, že jsem se mohl svobodně vyjádřit.

Ze Živy: Milý Václave, dovol, abychom ti dodatečně popřáli k jubileu. Z geologického pohledu jsi sice ještě batole, ale z pohledu lidského tě zná nejedna generace. Jen s těmi kočkami už to moc nepřeháněj...

Martin Košťák

Použitou literaturu a přehled bibliografie V. Zieglera uvádíme na webu Živy.

Přemysl Tájek

Rozhovor s Jindřichem Horáčkem o CHKO Slavkovský les

Chráněná krajinná oblast Slavkovský les letos oslavila 50 let existence. Ke kulatému výročí přinášíme v tomto čísle dvojici článků ilustrující dva z řady tamějších významných přírodních fenoménů. První z nich je věnován rozmanitosti života ve stojatých vodách a péči o vodní ekosystémy (str. 312–316), druhý pak diverzitu motýlů vázaných na výjimečně pestrou mozaiku nelesních stanovišť Slavkovského lesa (str. 340–344). Doplněním těchto témat a shrnutím uplynulých 50 let ochrany místní přírody je rozhovor s ředitelem Správy CHKO Ing. Jindřichem Horáčkem, Ph.D. Absolvoval Zemědělskou fakultu na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích v oborech Využívání a ochrana zemědělské krajiny (1989–95) a Aplikovaná a krajinná ekologie (1995–2002). Od r. 1984 pracoval na Správě CHKO Slavkovský les jako odborný pracovník v oborech vodního hospodářství, přírodních léčivých zdrojů, zemědělství a krajinných programů. V letech 2005–11 vedl Správu CHKO Český les. Správu CHKO Slavkovský les, jakožto Regionální pracoviště Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, vede od r. 2011. [Pozn. redakce: autorem rozhovoru je Přemysl Tájek, botanik a vedoucí Oddělení sledování stavu biodiverzity na Správě CHKO Slavkovský les.]

Dalo by se ve zkratce popsat 50 let působení Správy CHKO?

První podněty k ochraně zdejší krajiny pocházejí už z doby po druhé světové válce. Na přelomu 70. a 80. let 20. století pak

byla sepsána Petice pěti pečeti, v níž lázeňská města Františkovy Lázně, Jáchymov, Karlovy Vary, Lázně Kynžvart a Mariánské Lázně žádala o zřízení chráněné krajinné oblasti Slavkovský les. Výsledkem byl vý-

1 Arnika, podle aktuálního platného názvosloví praha arnika (*Arnica montana*), rostlina, kterou má chráněná krajinná oblast Slavkovský les od r. 1974 ve svém znaku. Je ozdobou živinami chudých trávníků a lesních okrajů.

nos Ministerstva kultury z 3. května 1974 o zřízení CHKO Slavkovský les, jejímž posláním je zajistit neporušenost přírodních